

РЕЙ БРЕДЪРИ НЯКОЙ ПОД ДЪЖДА

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

Всичко си беше почти същото. След като пренесе все още покрития с лъскави дъждовни капки багаж в къртящото влажно бунгало и метна платницето върху колата, още топла и миришеца на триста и дващест километровия път от Чикаго до Уисконсин, той имаше време да помисли. Първо, какъв невероятен късмет да получи същото бунгало, което двамата с брат му Скип и неговите приятели бяха наели преди дващест години, през 1927-а. И кухото ехо звучеше по същия начин. Сега, кой знае защо, ходеше бос, може би защото му беше приятно. Той затвори очи, седна на леглото и се заслуша в трополенето на дъжда по тънкия покрив. Трябваше да се вземат предвид много неща. На първо място, дърветата бяха по-високи. Поглеждаш навън през запотения прозорец на автомобила, виждаш знак, че приближаваш езерото Лоун, и нещо е различно. Но едва сега чу вятъра навън и осъзна каква е истинската промяна. Дърветата, разбира се. За тези дващест години се бяха разклонили и извисили. А и тревата — ако трябваше да е точен, това навярно си бе същата трева, в която беше лежал преди толкова много време след скока в езерото, с все още студени бански, залепнали за слабините му. Той разсеяно се зачуди дали тоалетната пак мирише така: на месинг, дезинфектант, стари, тътрещи се мъже и сапун.

Дъждът спря. От време на време от дърветата се процеждаше по някоя капка, небето имаше цвят на барут. Тук-там облаците се разкъсваха и проникваха слънчеви лъчи, но после пролуката отново се затваряше.

Линда беше в дамската тоалетна, която се намиреше точно между храстите, дърветата и малките бели бунгала, а сега и между локви, предполагаше той, и храсти, които се отърсват като сепнати кучета, щом минеш покрай тях, и те опръскват със студен зловонен дъжд. Добре че бе излязла за малко. Искаше му се да потърси някои неща. Първо инициалите, които беше издълбал на перваза преди петнайсет години по време на последното им идване тук в края на лятото на 1932-ра. Никога не би го направил, ако наоколо имаше други хора, но сега бе сам. Отиде до прозореца и прокара длан по дървото. Беше свършено гладко.

„Добре тогава — помисли си той, — трябва да е бил друг прозорец. Не. В тази стая беше. И в това бунгало, няма съмнение.“ Внезапно изпита негодувание към дърводелеца, който преди време бе

идвал тук, за да рендоса рамките и да унищожи безсмъртието, което той си беше обещал през онази дъждовна вечер, заключен в къщата от бурята. После си бе казал: „След години оттук ще минават хора и ще виждат инициалите ми.“

Поглади перваза с длан.

Влезе Линда.

— Ужас! — извика тя. Беше почти съвсем подгизнала, от русата ѝ коса се стичаше дъжд, лицето ѝ бе мокро. И го гледаше полуобвинително. — Значи това била Страната на чудесата. Кога са я строили? Нормално е във всяка къща да има тоалетна, ама не! Тоалетната била само на един хвърлей камък и трябваше да прекарам две минути в опити да открия ключа на лампата, а после пет минути да гоня някаква огромна пеперуда, докато се опитвах да се измия!

Огромна пеперуда. Той усмихнато се изправи.

— Вземи. — Подаде ѝ хавлиения пешкир. — Изсуши се. Ще се справиш.

— Спънах се в един храст, погледни ми роклята, цялата е вирвода. Господи! — Тя се скри под пешкира, като продължаваше да говори.

— И аз трябва да ида до тоалетната — каза той, погледна през вратата и се усмихна на нещо, което си мислеше. — Веднага се връщам.

— Ако не си тук до десет минути, ще пратя Бреговата охрана...

Вратата се захлопна.

Той бавно закричи, като дълбоко си поемаше дъх. Остави дъжда да се сипе отгоре му, усещаше как вятърът подръпва маншетите на панталоните му. В онова бунгало ей там бяха отседнали братовчедка му Марион и родителите ѝ. Божичко, колко нощи се бяха измъквали в гората, за да седят на мократа трева и загледани в езерото, да си разказват истории за призраци. И толкова се плашеха, че Марион искаше да се държат за ръце, а после може би и да се целуват — просто онези леки невинни целувки на десетина-единайсет годишни братовчеди, само докосвания, само жестове, пропъждащи самотата. Можеше да усети дъха ѝ дори сега, представяше си я преди да я променят никотинът и парфюмите. Тя не беше неговата братовчедка, вече не, всъщност от десет години, откакто бяха пораснали. Истинското естествено създание си оставаше някъде тук. О, Марион

вече беше зряла жена и до известна степен той също бе зрял мъж. Но въпреки това дъхът на зрелостта не му харесваше толкова.

Той стигна до мъжката тоалетна и, о, Господи, тя изобщо не се беше променила.

Пеперудата го очакваше.

Голям, мек, бял призрак на пеперуда, която удряше с криле и шумолеше край единствената електрическа крушка. Бе стояла тук двайсет години, въздишайки и прехвърчайки във влажния нощен въздух на тоалетната в очакване той да се завърне. Помнеше първата си среща с нея. Беше едва осемгодишен и пеперудата го връхлетя като привидение, размахвайки ужасните си криле и безмълвно крещейки към него.

Той избяга с писъци сред августовския мрак. И вместо да се върне, се изпика зад бунгалото. След това естествено ходеше в тоалетната денем, за да не му се налага да се среща пак с онзи летящ ужас.

Сега погледна към пеперудата и каза:

— Здравей. Дълго ли ме чака?

Бе глупаво от негова страна, разбира се, но му беше приятно. Не му харесваше изражението на Линда. Знаеше, че колкото повече извинения си намира през следващите дни, толкова по-добре за него. Щеше да си спести пари за цигари, ако не се мотаеше край нея. Щеше да си придаде много загрижен вид. „Какво ще кажеш да изтичам за уиски, скъпа?“ „Скъпа, слизам на кея за стръв.“ „Скъпа, Сам иска следобед да играем голф.“ Линда не понасяше такова време. В нея вече имаше нещо кисело.

Пеперудата нежно погали лицето му с криле.

— Адски си голяма — каза той, внезапно усетил завръщането на ледените тръпки по гърба си, също като някога. Не се бе страхувал от години и сега си позволи съвсем мъничко и приятно да се уплаши от бялата шумоляща пеперуда. Тя зашепна край електрическата крушка. Той се изми и просто ей така погледна в една от кабинките, за да види дали са останали загадъчните надписи, които беше чел като момче. Вълшебни тогава думи, неразбираеми и странни. А сега — нищо. — Зная какво имаш предвид — каза той. — Думи. Стихчета. Изчезнала е цялата магия.

Случайно зърна лицето си в огледалото, замъгленото, криво огледало, и то му се стори разочаровано. Всички думи не се бяха оказали и наполовина толкова чудесни, колкото му се бяха стрували. Някога те бяха златни тайнствени послания. Сега бяха вулгарни удари срещу изградения му вкус.

Той остана да изпуши цигара, тъй като още не му се връщаше при Линда.

Когато влезе в бунгалото, тя погледна ризата му.

— Това е хубавата ти риза. Защо не си сложи сакото? Сега цялата е мокра.

— Нищо ми няма — отвърна той.

— Ще се простудиш — каза Линда. Тя разопаковаше багажа върху леглото. — Божичко, леглото е твърдо.

— Преди спях на него със съня на невинните — рече той.

— Честно казано — каза Линда, — започвам да остарявам. Когато направят легло от бита сметана, веднага ще си купя.

— Полегни си малко — предложи той. — До вечеря остават три часа...

— Още колко ще вали този дъжд? — попита тя.

— Не зная, сигурно само днес и утре всичко ще е зелено. Господи, колко хубаво мирише след дъжд.

Но я лъжеше. Понякога валеше цяла седмица. И той нямаше нищо против. Беше тичал надолу към сивото развълнувано езеро под игличките на дъжда, докато небето над него кипеше като огромно гърне и от време на време пропукваше от сини мълнии. После гърмът едва не го събаряше на земята. И бе плувал в езерото, усещайки водата топла и приятна, просто защото въздухът беше пълен със студени иглички, гледаше към павилиона, в който вечер имаше танци, и към хотелите с топли, дълги, сумрачни коридори с тихо подтичващи пикола, гледаше към бунгалото под августовските мълнии, плувайки кучешката във водата, покрит от ледения като зима въздух. И никога не му се излизаше от езерото, искаше само да плува в топлата вода, докато не станеше лилав от удоволствие.

Линда легна на леглото и каза:

— Господи, какъв дюшек.

Той легна до нея, без да я докосва.

Дъждът отново започна нежно да трополи по покрива на бунгалото. Бе тъмно като в нощ, но мракът го изпълваше с много особено чувство, защото знаеше, че е четири следобед и че слънцето е над цялата тъмнина, о, много особено чувство.

В шест часа Линда отново си начерви устните.

— Е, надявам се поне храната да е добра — каза тя. Продължаваше да вали и безкрайната буря трополеше по покрива. — Какво ще правим довечера?

— Искаш ли да потанцуваме? Тук има един павилион, струва милион долара, построен е през двайсет и девета точно преди да започне кризата — отвърна той, докато си завързваше вратовръзката. И отново мислено напусна стаята, за да се върне под дъждовните дървета отпреди осемнайсет години. Тримата с Марион и Скип тичаха с шумолящите си дъждобрани, които издаваха звук като от целофан, дъждът ги брулеше и мокреше лицата им, тичаха покрай площадките, пързалките и после по настлания с дървени трупи път, за да стигнат до павилиона. Вътре не пускаха деца. Те стояха навън, притиснали лица към преградата, и гледаха как хората вътре си купуват напитки, смеят се, седят по масите, изправят се и отиват да танцуват на дансинга под звуците на приглушената музика. Марион се взираше като опиянена, с грейнало лице. „Някой ден — беше казала тя — ще съм вътре и ще танцувам.“

Бяха стояли, заобиколени от дъжда в тъмната и влажна нощ, и дъждът се беше стичал от стрехите на павилиона. И оркестърът свиреше „Намерих любовта си в Авалон“ и неща като „В стария Монтерей“.

После, след като дъждът половин час се бе процеждал в обувките им, носовете им бяха замръзнали и капките се бяха стичали под яките на дъждобраните им, те се бяха извърнали от топлата светлина на павилиона и мълчаливо се бяха отдалечили от заглъхващата музика по обратния път към бунгалата си.

Някой почука на вратата.

— Аз съм Сам! — извика някакъв глас — Готови ли сте? Време е за вечеря!

Пуснаха го вътре.

— Как ще стигнем до хотела? — попита Линда. — Пеш ли? — И погледна през вратата към дъжда.

— Защо не? — отвърна съпругът ѝ. — Ще е забавно. Господи, вече никога не правим нищо, нали разбираш какво искам да кажа, никога не ходим никъде пеш и ако трябва да отидем някъде дори само на една пряка, се качваме на колата. По дяволите, хайде да си облечем дъждобраните и да идем пеш, а, Сам?

— Нямам нищо против. А ти, Линда? — извика Сам.

— О, пеш ли? — възнегодува тя. — Чак дотам? И в този дъжд?

— Стига де — каза съпругът ѝ. — Нищо и никакъв дъжд.

— Добре — съгласи се Линда.

Дъждобраните им зашумоляха. Той се смееше, пляскаше я по гърба и ѝ помагаше да се закопчае.

— Мириша на гумен морж — каза тя. И после излязоха на алеята сред зелените дървета и зашляпаха в мократа трева, затъвайки в калните бразди, докато покрай тях профучаваха автомобили, виещи в плътния влажен мрак.

— О, Господи, страхотно е! — извика той.

— Недей бърза толкова — каза Линда.

Вятърът вееше, огъваше дърветата и както изглеждаше, щеше да продължи така поне седмица. Хотелът се намиреше на върха на хълма и сега те вървяха, без да се смеят толкова, макар че той се мъчеше отново да ги развесели. След като Линда се подхлъзна и падна тримата престанаха да разговарят, въпреки че когато ѝ помагаше да се изправи, Сам се опита да се пошегува.

— Ако никой не възразява, ще спра някой на автостоп — рече тя.

— О, не бъди такава глезла — каза той.

Когато в подножието на склона се появи автомобил, Линда вдигна палец. Колата спря и мъжът вътре извика:

— Всички ли искате да отидете до хотела?

Но съпругът продължи, без да каже нито дума, и Сам трябваше да го последва.

— Не беше любезно — каза Сам.

На фона на небето се очерта мълния — като голо новородено дърво.

Вечерята бе топла, но не особено вкусна, кафето беше рядко и в трапезарията нямаше много хора. Витаеше онази типична за края на сезона атмосфера, сякаш всички за последен път са извадили дрехите си от гардероба: утре светът свършваше, светлините щяха да угаснат и нямаше смисъл прекалено да се опитват да доставят удоволствие на когото и да било. Осветлението изглеждаше мрачно, хората разговаряха насила и се виеше ужасен дим от пури.

— Краката ми са подгизнали — каза Линда.

В осем часа отидоха в павилиона и той бе голям, пуст и кънтящ, с празна естрада. После бавно започна да се пълни и към девет вече имаше много хора, които седяха край масите, а деветчленният оркестър („През двайсет и девета не беше ли двайсетчленен?“ — зачуди се съпругът) засвири различни стари мелодии.

Цигарите му бяха влажни, костюмът и обувките също, но той не казваше нищо. Когато оркестърът започна третото парче, покани Линда на дансинга. В огромната кънтяща празнота под постоянноменящите цвята си светлини танцуваха седем двойки. Чорапите му шляпаха и бяха много студени.

Той притисна Линда към себе си и двамата затанцуваха под звуците на „Намерих любовта си в Авалон“, просто защото по-рано се беше обадил, за да им каже да я изсвирят. Движеха се тихо по дансинга и не разговаряха.

— Краката ми са подгизнали — каза тя.

Той продължаваше да я притиска и да танцува. Беше тъмно и студено и по прозорците се изливаше свеж дъжд.

— След този танц — рече Линда — си отиваме в бунгалото.

Той не отговори нито с „да“, нито с „не“.

Само погледна над лъскавия под към празните маси, тук-там с по някоя двойка. Докато танцуваха, той се насочи към прозореца, примижа и те бяха там.

Отвън надничаха деца. Едно-две. Може би три. Лицата им грееха. Очите им блестяха. Видя ги за момент.

Той каза нещо.

— Какво? — попита Линда.

— Казах, че ми се иска сега да съм навън и да гледам през прозореца — отвърна той. Тя го зяпна. Песента свършваше. Когато погледна към прозореца, лицата ги нямаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.